



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **N. P.**
zastoupena Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem
se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. OAM-34/LE-LE05-K10-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 4. 7. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobkyně namítla, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byla jako účastník zkrácena na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadla v celém rozsahu výroku. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Má zato, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatrčil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu ve smyslu. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyně má zato, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a v případě návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, porušil i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobkyni v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.
5. Žalobkyně připomněla, že je křesťanského vyznání, k němuž konvertovala před svým odjezdem z Íránu. Konverze k jinému náboženství je přitom v Íránu považována za závažný trestný čin a v Íránu dochází k pronásledování lidí z důvodu víry. K tomu odkázala na zprávy o Íránu, konkrétně na Výroční zprávu o náboženské svobodě vydané v dubnu 2019 Komisí USA pro náboženskou svobodu a zprávu Amnesty International z února 2019. Uvedla, že musela čelit výhrůžkám smrti a útokům ze strany švagra, který je vlivným členem íránských revolučních gard (dále jen „SPEE“) a který konverzi její i jejího syna považuje za urážku celé rodiny. Kromě toho byl syn žalobkyně vyloučen z univerzity a na 16 dní zadržen policií. Po odjezdu ze země byl obviněn a došlo i k domovním prohlídkám. Pro případ návratu se obává pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.
6. Žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného, že neunesla důkazní břemeno, když věrohodně nedoložila, že je skutečně pronásledována. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že neměla povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než svou vlastní výpovědí, přičemž platí zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Je úkolem správního orgánu, aby spolehlivě vyvrátil obavy žadatele, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu.

7. Žalobce ke správním orgánem provedenému hodnocení věrohodnosti její osoby a azylového příběhu uvedla, že konzistentně popsala problémy, kterým v Íránu čelila v důsledku své konverze ke křesťanství a hlavně výhrůžkám ze strany švagra. Vyslovila nesouhlas s tvrzením žalovaného, že v její výpovědi a výpovědi jejího syna jsou výrazné rozpory. Dále odkázala i na příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se doporučeného postupu v případě výskytu rozporů ve sděleních žadatele o mezinárodní ochranu.
8. Žalobkyně má za to, že její obava z pronásledování z důvodu náboženství je odůvodněná, a v této souvislosti poukázala na prospektivní povahu rozhodování o důvodnosti žádosti a na to, že ze zpráv mnoha mezinárodních organizací vyplývá, že iránské úřady konstantně potlačují práva na svobodu projevu, sdružování a pokojného shromažďování, jakož i svobodu náboženského vyznání a víry a vězní osoby, které vyjádří nesouhlas. Žalobkyně má zato, že tyto skutečnosti dostatečně odůvodňují její obavu z pronásledování.
9. Ke svému vnitřnímu přesvědčení uvedla, že odmítá tvrzení žalovaného, že by její konverze ke křesťanství byla účelová a že by jejím motivem byla pouze snaha dodat žádosti azylově legitimní důvod. Uvedla, že ke křesťanství konvertovala z čistě náboženských důvodů a její vnitřní přesvědčení je natolik subjektivní skutečností, že žalovanému nepřísluší o něm vytvářet jakékoliv úsudky. Dodala, že se cítí být zcela křesťankou a plně se s křesťanským vyznáním ztotožňuje. Dle žalobkyně nejsou závěry žalovaného o její neautentičnosti a nevěrohodnosti dostatečně odůvodněny a nezohlednil ani situaci v zemi původu žalobkyně.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní v průběhu správního řízení a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení reaguje na konkrétní okolnosti daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán.
11. V reakci na žalobní námitky uvedl, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany unést břemeno tvrzení. Současně je však nezbytné, aby byla výpověď, kterou správnímu orgánu předkládá, věrohodná. Podotkl, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, z jehož výpovědi správní orgán následně vychází. Žalobkyně byla v průběhu správního řízení poučena mimo jiné i o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která je zakotvena ustanovením § 49a zákona o azylu. O zásadním významu poskytování úplných a věrohodných informací hovoří i platná judikatura, k tomu poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj. 3 Azs 23/2013-23 a ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 215/2014-35.
12. Žalovaný uvedl, že za účelem řádného a dostatečného zjištění skutečného stavu věci byl žalobkyni poskytnut značný prostor v průběhu správního řízení, aby tvrzené důvody

rozvedla v potřebných souvislostech a mohla tak svá tvrzení přesvědčivě zdůvodnit. Správní orgán opatřil i dostatek relevantních podkladových informací a nepominul ani žalobkyní doložené materiály. Na základě shromážděných podkladů získal dostatečné informace o obecné situaci v zemi původu i ve vztahu k souvislostem uváděným žalobkyní, zároveň dostal potřebě individuálního hodnocení důvodnosti její žádosti. Vyslovil přesvědčení o věcné správnosti, zákonnosti a plné přezkoumatelnosti závěrů v napadeném rozhodnutí vyslovených. Uvedl, že v rozhodnutí poukázal na četné a konkrétní rozpory ve výpovědích žalobkyně v rámci správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to i v konfrontaci s její výpovědí, kterou poskytla policii v řízení o správním vyhoštění, i nesrovnalosti ve výpovědi žalobkyně s informacemi poskytnutými jejím synem matkou ve správním řízení iniciovaném jeho žádostí o mezinárodní ochranu.

13. Žalovaný setrval na závěru, že žalobkyně nebyla pronásledována a ani jí v případě návratu do vlasti nehrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, stejně tak není v jejím případě důvod k obavě ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalobkyní tvrzená obava z pronásledování pro její konverzi ke křesťanství není přesvědčivým zdůvodněním její žádosti, a to právě pro jeho nekonzistentní, vnitřně rozpornou výpověď. Žalobkyně byla na výskyt rozporů v průběhu správního řízení správním orgánem upozorněna a byl jí dán prostor je přijatelně vysvětlit. K tomu ale z její strany nedošlo, ač se snažila poukazovat na problémy s tlumočením. Správní orgán logickou argumentací vyvrátil, že by příčinou nesrovnalostí mohlo být nesprávné tlumočení. V podrobnostech k tomu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Žalovaný dále uvedl, že nadto (s odhlédnutím od nevěrohodnosti žalobkyně) ani z hlediska logického nesplňuje předložený azylový příběh předpoklady, aby mohl být přijatelnou oporou žalobkyní tvrzených obav. V souvislosti s jejími obavami o syna odkázal žalovaný na posouzení jeho žádosti v samostatném správním řízení, v němž mu mezinárodní ochrana rovněž nebyla udělena. Ani jeho azylový příběh nebyl shledán přesvědčivým pro celkovou nevěrohodnost tohoto žadatele. Ve stručnosti poukázal na to, že syn žalobkyně byl v kontaktu se strýcem i v době svého pobytu v Turecku, a to až do doby nijak vzdálené okamžiku, kdy se pokusil s žalobkyní z Turecka vycestovat do Velké Británie, kde žije jeho sestra (dcera žalobkyně). K osobnímu kontaktu žalobkyně a jejího syna se jejím švagrem (strýcem syna) po dobu jeho více než tříletého a žalobkynina zhruba ročního pobytu na území Turecka nedošlo.
15. Závěru o účelovém jednání žalobkyně nasvědčuje dle žalovaného i ve spise zařazené odborné vyjádření ze dne 25. 1. 2019 k posouzení pravosti jí předloženého cestovního pasu. Žalobkyně navzdory možnosti požádat o mezinárodní ochranu již dříve v ČR měla v úmyslu s pozměněným cestovním dokladem vycestovat do Velké Británie. Žalovaný poukázal rovněž na to, že si žalobkyně již v době, kdy se pozměněným dokladem prokazovala, musela být vědoma svých tvrzených důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, požádala o ni však až v situaci hrozícího správního vyhoštění. Jednala tudíž zcela v rozporu s požadavkem na bezprostřední podání žádosti vyjádřeným již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004-81, v němž bylo zdůrazněno, že o azyl je nutné žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Palčivosti předkládaných obav nesvědčí ani její přibližně roční pobyt v Turecké republice, během něhož reálným problémům vystavena nebyla.

16. Žalovaný shrnul, že neshledal žalobní námitky způsobilými zpochybnit jím vyslovené závěry ohledně nedůvodnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, že rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné a netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobkyně

17. V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala, že žalovaný pochybil tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými při ústním pohovoru, zejména pak s jejími tvrzeními o tom, že jí v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážené újmy ze strany místních orgánů i revolučních gard SPEE vedených mimo jiné i švagrem žalobkyně, jejichž příslušníci v současné době nadále aktivně působí v širokých oblastech běžného života v Íránu.
18. Žalobkyně odmítla názor žalovaného, který považuje zemi původu žalobkyně a jejího syna v otázce pronásledování odrodilců od jediné státní víry za bezpečnou zemi. Ze všech indicií vyplývá, že vyjma islámu není jiná víra možná. Žalobkyně tvrdí, že i přes veškerá opatření neustále dochází k útokům proti křesťanům a dalším osobám, přičemž státní orgány nejsou schopny a nechtějí zajistit těmto subjektům jakoukoliv ochranu a selhávají i v otázce eliminace potencionálních útočníků či jejich následného postihování. Není zde tak předpoklad, že jakákoliv snaha ze strany žalobkyně by v případech spáchaných proti její osobě v době, kdy ještě pobývala na území Íránské islámské republiky, zajistila byt i jen snahu státních orgánů po nápravě. Situace je o to kritičtější, že postiženým objektem daného týrání není jen sama žalobkyně, ale i její syn, který toto jednání důkladně popsal ve vlastní azylové žádosti. Žalobkyně s odkazem na judikaturu konstatovala, že žalovaný musí obdobné hrozby posuzovat zejména s ohledem na jejich možnost či nemožnost, nikoliv s přihlédnutím k úrovni pravděpodobnosti. Při tomto závěru musí žalovaný nevyhnutelně dojít k rozhodnutí, kterým uzná důvody v kontextu ustanovení § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu. Žalobkyně proto odmítla závěr, že nebylo prokázáno její tvrzení o hrozbě vážné újmy na zdraví v případě návratu do země původu. Dle žalobkyně žalovaný nevzal v potaz rovněž její psychický stav, neboť v průběhu pohovorů uvedla, že ji celá situace neúměrně stresuje a jen představa návratu do země původu ho demotivuje, ve vztahu k jakékoliv budoucí aktivitě. Dle názoru žalobkyně je v obdobných situacích nezbytné, aby správní orgán nechal žadatele vyšetřit odborným lékařem, který může stav adekvátně posoudit. Žalobkyně se rovněž domnívá, že žalovaný pochybil, pokud se ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal s otázkou životní situace lidí, kteří patří mezi politické odpůrce systému, mezi něž by byla žalobkyně v případě návratu zařazena, a kteří nemají v Íránu možnost se před politickou mocí schovat. Žalobkyně dovozuje své zařazení do této skupiny lidí ze zjevné nevraživosti místního obyvatelstva proti odrodilcům od víry. V tomto kontextu zejména upozorňuje na ohrožení života uvedených osob v důsledku zoufalého nedostatku jakékoliv snahy původce těchto napadení a ohrožení základních lidských práv postihovat ze strany státní moci. Ona sama by se přitom v případě návratu do země svého původu ocitla v přesně jejich pozici.

V. Jednání před soudem

19. Při jednání soudu konaném dne 17. 3. 2020 zástupce žalobkyně odkázal na obsah podané žaloby, na repliku k vyjádření žalovaného a na veškerá vyjádření, která žalobkyně učinila v průběhu správního řízení a která jsou obsahem správního spisu. Setrval na svých argumentech a procesních návrzích.
20. Při jednání soudu se žalobkyně znovu podrobně vyjádřila k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu, a to její i jejího syna (jehož případ je projednáván souběžně), popsala problémy, které má ona i její syn v zemi původu, a na podporu svých tvrzení a vyvrácení názoru žalovaného o nevěrohodnosti jejich azylového příběhu předložila fotokopie několika listin a fotografií, které byly konstatovány a založeny do soudního spisu.
21. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 27. 1. 2019 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 1. 2. 2019 poskytla údaje k podané žádosti, kdy uvedla, že je ateistka, ale po událostech kolem jejího syna začala taky myslet na to, že by se zřekla islámu, že zatím je ve fázi studia, ještě není křesťanka. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označila to, že byla pod permanentním tlakem ze strany svého švagra (tj. bratra manžela), protože on je vysokým důstojníkem Pásdáránu. V době, kdy se její syn hlásil k tomu, že chce změnit svoji víru, švagr na ně začal tlačit a stále jim posílal zprávy, že jejich rodinu zlikviduje, protože nemohl dovolit, aby v jeho okolí nebo příbuzenstvu existovali takoví vyvrhelové, neboť se považuje za Alavitu, je velice radikální a používá násilí. Když měl manžel žalobkyně autonehodu, noc předtím dostal výhružnou zprávu od svého bratra a druhý den měl autonehodu. Autonehoda byla neobvyklá a žalobkyně si myslí, že to byla práce jejího švagra. Hlavní důvod opuštění Íránu je, že jí švagr oznámil, že jejího syna najde v Turecku a přinese jí jeho mrtvé tělo do Teheránu. Řekl jí to během velké hádky cca 3 týdny před jejím odchodem z Íránu. Dostala strach a chtěla se co nejrychleji dostat do Turecka, aby upozornila syna. Vše prodala, aby měla peníze pro syna na cestu do Evropy. Hlavní důvod je, že život jejího syna byl v nebezpečí ze strany jeho strýce. Když syn odjel z Íránu, švagr jí nabídl, aby se stala jeho dočasnou manželkou, aby mohli vychovat dcery. Byla fyzicky napadena, švagr jí dal nůž na krk a říkal, že ji zabije, pokud nebude spolupracovat. Jako důvod žádosti uvedla i to, že švagr chtěl také provdat její dceru za svého šéfa.
24. Pohovor byl se žalobkyní proveden dne 14. 2. 2019. Při něm uvedla, že z Íránu do Turecka cestovala na falešný íránský pas, kdy fotka byla její, ale jiná identita. Když se totiž pohádala se švagrem v létě roku 2017, pas její a její dcery jim vzal. Když šla nechat vystavit pas dceři, bylo tam napsáno, že pas bude vystaven pouze se souhlasem opatrovníka dcery a že opatrovníkem je švagr. Měla proto obavy, že když si sama požádá o pas, že tam budou také takové překážky. Podle íránských zákonů je po smrti otce matka opatrovníkem a neví, jak švagr zařídil, že byl zapsán jako opatrovník on. Cestu z Turecka do Evropy zařídil synův kamarád, kterého nezná. Na falešný cestovní pas do

Evropy cestovala proto, že nechtěla, aby o tom švagr věděl. K jeho osobě uvedla, že patří k rodině, která je hodně extrémní a ortodoxní. Když zemřel manžel, její švagr rozhodl, že její dceru vdá za jeho šéfa. V té době měla dcera 21 let, ale on 50 let. Švagr cestuje po okolních státech a má takovou moc, že může cestovat do zahraničí se zbraní. Když se rodina dozvěděla, že syn konvertoval ke křesťanství, tak to byla pro celou rodinu rána a konflikt mezi manželem a jeho bratrem. Uvedla, že její manžel byl zavražděn a nebylo jim umožněno vidět jeho tělo. Když byl soud, řekli jí, že dostane peníze z pojistky. Manžel měl autonehodu a žalobkyně předpokládá, že to bylo úmyslně, protože před autonehodou se silně pohádal s bratrem. Autonehodu, při které zemřel, měl v roce 2013. Na jaře 2014 pak vycestoval syn do Turecka. Uvedla, že dostala peníze, které jsou vždy vyplaceny vrahem rodině oběti.

25. Dále žalobkyně uvedla, že její konkrétní problém se týká jejího švagra. Po smrti manžela si ji chtěl vzít jako druhou manželku. Pokud by si ho vzala, tak by nechal jejího syna na pokoji. Popsala incident se švagrem, při kterém sousedi zavolali policii, druhý den měla jít na policii a policista jí řekl, že se má obrátit na sociální oddělení nebo že může napsat stížnost, ale ona se bála. Další den, když telefonovala se synem v Turecku, ten jí řekl, že tam nemá zůstat, vycestovala proto za ním. Když byla v Turecku, bála se, aby syn nebyl deportován do Íránu. K dotazu upřesnila, že incident se švagrem se stal cca v létě roku 2018 a kromě něj, žádné jiné konkrétní problémy neměla. Dále vypověděla, že problémů se švagrem však bylo hodně. Na dotaz, jaké konkrétní problémy měla se svým švagrem kromě incidentu se zabavením pasu a popsaného konfliktu uvedla, že jí stále telefonicky šikanoval. Opakovaně jí říkal, aby s ním žila, šikanoval ji kvůli jejímu synovi. Říkal jí, že syna vrátí do Íránu a zabije ho. Když se situace zhoršila, syn jí řekl, aby také utekla. Všechny problémy vyplývají z toho, že švagra přestali poslouchat. Poslední kapkou bylo, když se dozvěděl, že syn konvertoval ke křesťanství. Za konkrétní problém označila strach a fobii, že nemohla normálně žít a pracovat, každý den myslela, že švagr udělá nějaké problémy její rodině. Vyhrožoval jí, že buď bude s ním, nebo potrestá syna. Uvedla, že přesně neví, jak se švagr dozvěděl, že syn žije v Turecku, zřejmě od někoho z okruhu rodiny. Říkala synovi, aby vyměnil telefon, ale on řekl, že to je jediné číslo, které má OSN, takže ho nemohl vyměnit. Syn jí několikrát řekl, aby s ním četla náboženské texty, že jí to uklidní. Čtení těchto textů ji opravdu uklidnilo, byla na pár křesťanských setkáních, ale neměla čas udělat křest. K dotazu správního orgánu, kdy jí dal švagr nůž na krk, jak popisovala při poskytnutí údajů k žádosti, žalobkyně uvedla, že to bylo dřív a bylo to kvůli synovým problémům, že těch konfliktů a problémů bylo hodně, že vždy měl nějaké zbraně s sebou. Na opakovaný dotaz, kdy došlo k tomu, že jí dal na krk nůž, uvedla, že stále dělal takové věci, a prováděl to tak, aby nebyly žádné jizvy. Ke svému vztahu ke křesťanství uvedla, že se z její strany jedná o duševní vztah, že věří, že křesťanství je klidnější víra, že křesťanství respektuje ženy a neexistuje tam násilí. Konvertovala ke křesťanství a toto ji uklidňuje, přičemž má zájem v tom pokračovat. Syn jí dal několik knih, které má u sebe a čte je. Momentálně její syn nemá zájem o křesťanství, ale říká, že jestli jí to uklidňuje, tak se tomu má věnovat. K otázce, zda projevovala nějak veřejně to, že se začala zajímat o křesťanství a konvertovala, uvedla, že to řekla soukromým přátelům, avšak veřejně nikoliv, neboť se hodně bála. Konstatovala, že kvůli přestupu ke křesťanství neměla žádné problémy, poněvadž to nikdo nevěděl, ani její švagr. Hodně se bála a nikomu to neřekla. Viděla, že její syn měl spoustu problémů, proto byla opatrnější. K otázce, zda měla nějaké problémy se státními orgány své vlasti, uvedla, že problémy neměla. Pouze musela každý rok dělat pohovor, při kterém se ptali

na její sestru, která jednou za rok přijela ze Švédska. Nikdy nebyla z ničeho obviněna. Dále sdělila, že její syn měl kvůli víře problémy, že byl zadržen a vyhodili ho z univerzity. Měsíc po jeho odjezdu ze země přišli k nim domů, udělali prohlídku a hledali ho, ona jim řekla, že neví, kde se nachází. Pozvali ji také do školy, kde učila, a musela vysvětlovat, proč její syn diskutuje o křesťanství. Před odjezdem do Turecka jí řekli, že jí neprodlouží smlouvu a že přijdou noví mladší pracovníci. Pracovala 24 let jako učitelka a nakonec jí dali výpověď, její důvod nezná. Ptali se jí, kde je její syn a řekla jim, že neví. K dotazu správního orgánu, aby žalobkyně vysvětlila, proč uvedla do protokolu v rámci správního řízení o vyhoštění, že do Turecka přicestovala na základě oficiálního iránského pasu a nyní tvrdí, že byl pas falešný, odpověděla, že asi nepochopila dobře dotaz, že se jí ptali, jestli má iránský pas, a ona říkala, že ano. Ale necestovala s ním. Uvedla, že tam byly problémy s tlumočníkem. Dále žalobkyně uvedla, že s tureckými státními orgány problémy neměla, nebyla s nimi v kontaktu. Na dotaz, proč v řízení o správním vyhoštění uvedla, že po návratu do Turecka je turecké bezpečnostní složky vrátí do Íránu, sdělila, že je to odhad, přičemž myslela, že v případě návratu do Turecka mohou být předáni na základě žádosti švagra, který zastává státní funkce. K otázce, co by jí bezprostředně po návratu do vlasti hrozilo a čeho se obává, uvedla, že je možné, že za ní švagr přijde znovu a požádá o sňatek, další šikanování a deportace syna. On chce vrátit zpátky svou autoritu. K dotazu, zda by se mohla v případě problémů se švagrem obrátit na někoho o pomoc, uvedla, že když jí vyhrožoval s nožem, tak jí policie nepomohla. Chtěli důkazy, neboť on vyhrožování popřel, a řekli jí, že se jedná o rodinné problémy, které oni neřeší. Na policii podepsala dokument, že nemá žádnou stížnost. Měla strach, že když si bude stěžovat, bude švagr o to víc tlačit na jejího syna. V případě stížnosti bylo možné, že by byl více provokován a že by udělal něco synovi. Bála se, že úřady jsou spojené s policií.

26. V průběhu správního řízení tak správní orgán objasnil, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je její obava o život syna, který v zemi původu konvertoval ke křesťanství a hrozí mu nebezpečí ze strany vlivného nábožensky konzervativního švagra žalobkyně. Tento původce předmětného výhružného jednání usiloval i o to, aby s ním žalobkyně uzavřela dočasný sňatek, a taktéž, aby byla provdána její dcera za jeho nadřízeného. Žalobkyně uvedla, že byla pod permanentním tlakem a v jednom případě došlo k fyzickému napadení s pohrůzkou zabití, pokud nebude spolupracovat.
27. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, ze kterých při rozhodování správní orgán vycházel, a to rozhodné části spisového materiálu týkajícího se správního vyhoštění žalobkyně vedeného pod čj. CPR-4400/PŘ-2019-930504, a obsahuje i rozhodné části spisového materiálu k žádosti o mezinárodní ochranu syna žalobkyně vedené pod čj. OAM-35/LE-LE05-K10-2019, včetně spisového materiálu týkajícího se správního vyhoštění syna žalobkyně vedeného pod čj. CPR-4370-20/PŘ-2019-930504. Krajský soud poznamenává, že měl k dispozici celý správní spis týkající se syna žalobkyně, neboť souběžně s jejím případem projednával i žalobu podanou jejím synem ve věci neudělení mezinárodní ochrany jeho osobě.
28. Dále jsou zde založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránské islámské republice. Konkrétně, a to Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán – Nezákonné vycestování ze země z února 2019, Výroční zprávy Amnesty

International 2018 ze dne 22. února 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. ledna 2018, Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 30. srpna 2018, Informace Dánské imigrační služby: Domácí církve a konvertité z dubna 2018, Zpráva Express: Muslimští žadatelé o azyl konvertují ke křesťanství, aby zabránili deportaci z Británie ze dne 14. června 2016 a zpráva Washington Post: Zatímco se německá policie pokouší uprchlíky deportovat, církve se je snaží ochránit ze dne 6. září 2017.

29. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měla žalobkyně možnost seznámit se, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání dne 28. 5. 2019.
30. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
31. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
33. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
34. Krajský soud po prostudování správního spisu a projednání věci přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobkyně žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v Íránu, za kterou by byla nějakým způsobem postihována, neuvedla. Z jejích výpovědí zcela jasně vyplynulo, že nemá žádné politické přesvědčení, že není členem žádné politické strany nebo hnutí, není politicky aktivní a že se neangažuje se v protistátní činnosti. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) tedy nesplňuje.

35. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobkyní uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. To žalovaný odůvodnil na stranách 7 až 11 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyní tvrzené potíže nelze označit za pronásledování z důvodu taxativně vymezených v tomto ustanovení. Předně označil rozpory, které shledal po porovnání výpovědi žalobkyně a jejího syna, kterou učinili před Policií ČR během řízení o jejich správním vyhoštění s výpověďmi, které učinili v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, dále při porovnání všech sdělení žalobkyně v průběhu řízení o mezinárodní ochranu a dále při porovnání sdělení žalobkyně se sděleními jejího syna v průběhu řízení o mezinárodní ochranu. Z toho dovedl nevěrohodnost a nekonzistentnost azylového příběhu žalobkyně.
36. Pokud jde o nevěrohodnost krajský soud předně připomíná, že základní zásadou řízení o udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany, je povinnost tvrzení, které vázne toliko na žadateli o mezinárodní ochranu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86). Jestliže žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 Azs 3/2012). K tomu, aby žalovaný mohl určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek zákona o azylu, je nutné, aby srozumitelně, dostatečně určitě a především věrohodně tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro její udělení. Tato tvrzení je zpravidla nutné porovnat s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí žalovaný obstaral. Naproti tomu v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď proto, že netvrdí žádné relevantní skutečnosti, nebo že na podkladě jeho rozporuplných nebo neurčitých tvrzení nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žalobce podmínky pro udělení azylu.
37. Je logické (a žádoucí), že správní orgán vzal v dané věci v potaz a porovnal údaje žalobkyní sdělené v nyní projednávaném řízení o její žádosti s údaji sdělenými v předcházejícím řízení o jejím vyhoštění i s údaji, které sdělil její syn v řízeních vedených s ním. V posuzovaném případě přitom výpověď žalobkyně představuje významný důkazní prostředek. Žadatel o azyl totiž mnohdy není schopen doložit ke svým tvrzením žádný důkaz, což je situace převažující, proto jsou důležité a významné právě informace žadatelem sdělené správnímu orgánu, neboť ty v kontextu se zprávami o zemi původu slouží jako podklad pro rozhodnutí. Proto bylo pro posouzení věci žalobkyně zásadní vyhodnocení věrohodnosti jí prezentovaných obav, se kterými spojila důvody odchodu z vlasti, a potažmo věrohodnosti její osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008).
38. Žalobkyně jako důvod své žádosti uvedla obavy o život syna, který v zemi původu konvertoval ke křesťanství a kterému hrozí nebezpečí ze strany vlivného nábožensky konzervativního švagra žalobkyně. Její švagr přitom usiloval i o to, aby s ním žalobkyně uzavřela dočasný sňatek a aby byla provdána její dcera za jeho nadřízeného. Žalobkyně uvedla, že byla pod permanentním tlakem a že došlo i k fyzickému napadení s

pohrůžkou zabít, pokud nebude spolupracovat. Správní orgán na stranách 8 až 10 podrobně popsal rozpory, které v jednotlivých porovnávaných výpovědích žalobkyně (či jejího syna) shledal. Nutno podotknout, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný na konkrétní rozporná tvrzení žalobkyni upozornil a dal jí příležitost se k nim vyjádřit a objasnit je. Z jejích reakcí na tyto podněty však vyplývá, že uspokojivá vysvětlení, která by bylo možné akceptovat jako přijatelná, u převážné většiny jejích rozporných tvrzení, neposkytly. Žalovaný se těmito konkrétními momenty ve výpovědích žalobce zabýval v odůvodnění rozhodnutí detailně a krajský soud s většinou jím popsaných nesrovnalostí a jejich hodnocením souhlasí.

39. Zejména tak šlo o tvrzení žalobkyně o důvodu jejího vycestování ze země původu (a tedy otázku odůvodněných obav). V řízení o správním vyhoštění uvedla, že z Íránu odešla z důvodu, že je křesťanka, že s islámem zažila jen zlo, že měla kvůli víře velké problémy a útlak ze strany bratra zesnulého manžela, který je členem iránských revolučních gard, že byla nucena přejít zpět na původní víru pod pohrůžkou toho, že v Íránu je oficiální trest za odpadnutí od islámu trest smrti. Uvedla, že jí bylo vyhrožováno i tak, že si najdou jejího syna a donutí i jeho k přejítí zpět k islámu. Po tom všem se rozhodla z Íránu odejít, protože měla strach o svůj život i život syna. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu však při poskytnutí údajů k žádosti uvedla, že je ateistkou, že po událostech kolem jejího syna začala taky myslet na to, že by se zřekla islámu, že je ve fázi studia, ale že ještě není křesťanka. Teprve také až při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla jako důvod žádosti problémy se švagrem, že její syn je v nebezpečí před ním, že jí švagr nabídl dočasný sňatek a že jí fyzicky napadl a vyhrožoval jí. Žádné problémy v důsledku své víry však při poskytnutí údajů k žádosti vůbec neuvedla. Při následném pohovoru pak uváděla, že neměla žádné potíže kvůli té skutečnosti, že konvertovala ke křesťanství, protože o tom nikdo nevěděl, že to nevěděl ani její švagr, protože byla opatrná, uvedla, že to věděli jen blízcí přátelé. Je tedy zjevné, že žalobkyně tento svůj důvod pro opuštění Íránu, tj. přestoupení ke křesťanství, neustále měnila.
40. Rovněž tak problémy se švagrem týkající se vynucování dočasného sňatku prezentovala až po podání žádosti o mezinárodní ochranu, v řízení o správním vyhoštění o tomto problému vůbec nehovořila, naopak hovořila o tom, že jí švagr nutil, aby přešla zpět na původní víru pod pohrůžkou trestu za odpadnutí od islámu a že by jí tak čekalo uvěznění ze strany bezpečnostních složek. Už jen z těchto protichůdných zásadních sdělení žalobkyně je zřejmá nekonzistentnost a tedy nevěrohodnost jí uváděných důvodů pro opuštění země původu.
41. Žalovaný výstižně popsal i nesrovnalosti týkající se žalobkyní sdělovaných informací ohledně iránského cestovního pasu při vycestování z Íránu, které jak správně uvedl, nemohly být zapříčiněny problémy s tlumočením, a poukázal i na některé rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího syna. Krajský soud považuje za významné to, že žalobce v řízení o jeho správním vyhoštění uvedl, že jeho matka (tj. žalobkyně) má v Íránu velké problémy z důvodu, že je také křesťanské víry, při pohovoru k žádosti pak uvedl i to, že matka má záznam v rejstříku (protože její sestra - před 40 lety členka komunistické strany, jí dala nějaké knihy a matka za to byla ve vazbě) a že na základě této události před 40 lety má v současné době problémy. Žalobkyně však sama ve svém řízení o tom, že by kvůli zmíněné záležitosti měla problémy, tedy jako o důvodu pro podání své žádosti vůbec nehovořila. Rozpory se vyskytly v jejích výpovědích i o tom, co syn žalobkyně

udělal, aby se strýc nedozvěděl, kde se v Turecku nachází, kdy žalobkyně uvedla, že si telefonní číslo odmítl vyměnit proto, že má jediné číslo, které poskytl OSN, syn žalobkyně však uvedl, že po telefonickém hovoru se strýcem SIM kartu zničil. Rozporně vypovídali i o tom, zda se jejich rodina (tj. i švagr žalobkyně) hlásí ke konkrétní náboženské skupině v rámci ší'itského islámu.

42. Nutno podotknout, že krajský soud nespatřuje rozpor (resp. natolik intenzivní) v rozdílných tvrzeních žalobkyně a jejího syna o tom, od koho se švagr žalobkyně dozvěděl o odchodu jejího syna do Turecka. Rovněž nelze bez dalšího jako nelogické zcela vyloučit tvrzení o tom, že švagr vyvíjel tlak na žalobkyni, aby se stala jeho manželkou. Těchto několik zmíněných korekcí v hodnocení žalovaného však v souhrnu dalších zjištěných rozporů nemá vliv na celkový závěr.
43. Azylový příběh žalobkyně tedy není možné z důvodu shora zmíněných rozporů a nesrovnalostí označit ve svém souhrnu za věrohodný a konzistentní a nevěrohodnost tvrzení žalobkyně tak ve svém důsledku zpochybňuje i odůvodněnost jí sdělených obav. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti (vyjma těch, které jsou uvedeny v předchozím odstavci) lze i dle krajského soudu označit za podstatného charakteru, týkající se právě žalobkyní tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory a bezpochyby snižují věrohodnost tvrzení žalobkyně. Rozhodně nešlo o nepatrné ospravedlnitelné nepřesnosti ve výpovědi žalobkyně či o nedostatek znalostí žalobkyně o křesťanství, jak namítl v žalobě. Krajský soud se na základě uvedeného ztotožňuje se žalovaným v jeho závěru, že tvrzení žalobkyně o jejích potížích ve vlasti a z toho důvodu její ohrožení v případě návratu, nejsou ve svém souhrnu konzistentní a proto ani důvěryhodná.
44. Krajský soud souhlasí se žalovaným i v tom, že v žalobkyní uváděných skutečnostech není možno shledat odůvodněnost jejích obav z pronásledování, neboť nelze přehlédnout, že ve vlasti neměla žádné problémy s iránskými státními orgány, ani nebyla z ničeho obviněna. O tom, že popisované problémy nemohla pociťovat natolik palčivě, svědčí i to, že o mezinárodní ochranu požádala až ve chvíli, kdy byla po přiletu do ČR při cestě do Velké Británie zadržena, a hrozilo jí správní vyhoštění. Předtím žila cca 1 rok v Turecku, kam vycestovala za synem a kde objektivně k žádnému problému vůči její osobě (ale ani vůči osobě jejího syna) nedošlo. V případě žalobkyně tedy nebyly splněny podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nedošlo k jejímu pronásledování ve smyslu uvedeného ustanovení a její obavy z pronásledování nemohou být odůvodněné.
45. V této souvislosti nutno poznamenat, že skutečně není povinností žadatele o azyl prokazovat, že byl ve vlasti pronásledován. Žalovaný však nerozhodl o žádosti žalobkyně negativně proto, že by své pronásledování nedoložila, ale rozhodl na základě řádného a pečlivého posouzení všeho, co v průběhu správních řízení vypověděla (příp. co vypověděl její syn, také žadatel o mezinárodní ochranu). Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá ani to, že by obecně považoval zemi původu žalobkyně v otázce pronásledování odrodilců od jediné státní víry za bezpečnou zemi. V daném případě, jak je shora uvedeno, však dospěl k závěru o nevěrohodnosti jejího azylového příběhu. To samé platí, pokud jde o výtku žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s otázkou životní situace lidí, kteří patří mezi politické odpůrce systému a mezi něž by měla být v případě návratu zařazena.

46. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze.
47. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobkyni udělena mezinárodní ochrana, nevznesla.
48. Žalobkyně v žalobě namítala, že kromě podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
49. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
50. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobkyní, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

51. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany na stranách 13 až 15 napadeného rozhodnutí. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobkyně, věrohodnosti jejích tvrzení (k tomu viz shora), okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu.
52. Krajský soud opakuje, že azylový příběh žalobkyně byl shledán nevěrohodným (viz shora), tudíž ani nelze hovořit o tom, že by jí hrozilo skutečně reálné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti. Žalobkyně za svého pobytu ve vlasti nebyla terčem jednání, které by bylo možné považovat za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.
53. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobkyni mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že se navrácí ze zahraničí po té, co podala žádost o azyl, přičemž žádné takové nebezpečí zjištěno nebylo. Obecně nehrozí stíhání ani navrátilcům, kteří z Íránu vycestovali nezákonně, a pokud by tyto osoby měly nějakou pozornost státních orgánů (např. politicky aktivní), hrozil by trest pravděpodobně v podobě pokuty, ale neexistuje skutečné nebezpečí uvěznění.
54. Přisvědčit musí krajský soud i závěru, že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
55. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobkyně žádné důvody neuváděla a žalobní námitky nevznesla.
56. Nutno dodat, že žalobkyní předložené listiny při soudním jednání dne 17. 3. 2020 nemohly na závěru ve věci nic změnit. Předložená fotografie osoby, která je oblečena ve vojenské uniformě (dle tvrzení žalobkyně se má jednat o jejího švagra), nemůže doložit, že jde o vlivného člověka v Íránu. Ale i kdyby vlivnou osobou její švagr byl, fotografie nemůže nikterak prokazovat tvrzené potíže s ním. Předložený úmrtní list manžela žalobkyně dokládá pouze datum jeho úmrtí, což v tomto případě nebylo předmětem jakýchkoliv nejasností. Předložená fotokopie certifikátu o absolvování kurzu češtiny žalobkyní, kopie fotografií, z nichž má být zřejmé, že v Íránu pracovala jako učitelka, a fotokopie diplomu z univerzity o absolvování studia oboru právo nemá pro posouzení relevantnosti důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žádný význam. Ani vyjádření kazatele Sboru církve bratrské ze dne 10. 3. 2020 nemohlo na posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nic změnit. Vyplývá z něj totiž pouze to, že od srpna 2019, kdy kazatel této církve začal pracovat se žadateli o azyl v pobytovém středisku, má žalobkyně zájem seznamovat se s křesťanstvím a snahu integrovat se do české společnosti.

57. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
58. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

VII. Závěr a náklady řízení

59. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. března 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně